

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **A. K.**, zast. Mgr. Petrem Holešínským, advokátem se sídlem Husinecká 808/5, Praha 3 - Žižkov, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2011, čj. 18935/2011-23,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 30.6.2011, čj. 18935/2011-23, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.200,- Kč, k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Holešínského, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým byla dle § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“), ve znění pozdějších předpisů, posouzena její žádosti o přezkoumání výsledku didaktického testu ze zkušebního předmětu Český jazyk a literatura-základní tak, že žádost žalovaný neshledal důvodnou a výsledek didaktického testu potvrdil.

V žalobě k skutkovému stavu žalobkyně uvedla, že ve dnech 2.5.-7.6.2011 vykonala státní maturitní zkoušku, v jejímž rámci absolvovala také písemnou část maturitní zkoušky z předmětu Český jazyk a literatura-základní formou didaktického testu. Dne 20.6.2011 byl žalobkyni oznámen výsledek maturitní zkoušky a dle protokolu o výsledcích zkoušky v předmětu Český jazyk a literatura-základní úroveň obtížnosti neuspěla, když její výsledek u didaktického testu nedosáhl vyžadované minimální hranice úspěšnosti 44%.

Žalobkyně se dozvěděla z odborného tisku (www.eduin.cz), z recenze ze dne 15.6.2011, že didaktický test z předmětu Český jazyk a literatura-základní úroveň obsahoval testové úlohy, u nichž bylo prokázáno, že obsahují více správných odpovědí, nebo žádná odpověď nebyla správná, přitom podle zadání testu měla být u všech úloh pouze jedna odpověď správná. Tento předpoklad vychází také z pravidla stanoveného Katalogem požadavků zkoušek společné části maturitních zkoušky platným od šk. roku 2009/2010, základní úroveň obtížnosti - Český jazyk a literatura, schválená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy dle ust. § 78a školského zákona. Jelikož žádost o přezkoumání výsledku byla žalobkyně povinna podat do 5 dnů od oznámení výsledků zkoušky, neměla v této době k dispozici zadání didaktického testu, nebyla v žádosti ještě schopna identifikovat testové úlohy, u nichž se žalobkyní vyznačená správná odpověď neshodovala se správnou odpovědí podle Klíče (správních odpovědí), která však přesto mohla být podle přesvědčení žalobkyně a podle citované odborné recenze správná. Proto žádost žalobkyně musela být podána s obecnější argumentací s tím, že současně v žádosti žalobkyně požádala o zpřístupnění materiálů týkajících se její osoby, mající význam pro rozhodnutí o výsledku maturitní zkoušky. Žalobkyni žádné materiály poskytnuty nebyly a dne 4.7.2011 obdržela rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2011 (žalobou napadené rozhodnutí). Důkazy, na které žalobkyně v žalobě odkázala přiložila v kopii k žalobě.

Žalobkyně se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z následujících skutkových a právních důvodů:

1. Ministerstvo porušilo ustanovení § 82 odst. 4 školského zákona, když žalobkyni neposkytlo podklady týkající se její osoby podstatné pro rozhodnutí o maturitní zkoušce. Znění testů přestalo být po předložení žákům u zkoušky dle ust. § 45 odst. 3 vyhlášky č. 177/2009 Sb., veřejně nepřístupnou informací. Ministerstvo bylo přitom jedinou institucí, která zadáním didaktické zkoušky disponovala, tento postup pak znemožnil obranu proti nezákonnému vyhodnocení maturitní zkoušky.

2. Ministerstvo nezdůvodnilo dostatečným způsobem žalobou napadené rozhodnutí a je tedy nepřezkoumatelné.

3. Žalovaný porušil principy dobré správy, což vyplývá z předešlých dvou žalobních bodů, konkrétně zásadu participace, zákonnosti transparentnosti, nestrannosti i povinnost dodržení formy rozhodnutí. Žalovaný porušil také zásadu rovnosti a předvídatelnosti veřejné správy, kdy v skutkově obdobném případě žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky vyhovělo.

4. Žalovaný porušil čl. 33 a 36 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví, neboť nezasahuje do práv žalobkyně ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) Dále se vypořádal podrobně se všemi žalobními body.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl ve smyslu ust. § 76 odst.1 s.ř.s. bez jednání, neboť rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

V žádosti o přezkoumání žalobkyně uvedla, že žádost podává dle ust. § 82 odst. 3 školního zákona z důvodů, že odborný posudek umístěný na stránkách „www.eduin.cz“

konstatoval nezpůsobnost didaktického testu Český jazyk a literatura - základní úroveň obtížnosti pro použití ve společné části maturitní zkoušky kvůli hrubému porušení požadavků Katalogu požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky vydaným ministerstvem. Při hodnocení nebyla dodržena kritéria hodnocení zkoušek zveřejněná ministerstvem. Úlohy č. 3,6,10,11,14,15,19,20,25 byly do didaktického testu Český jazyk a literatura- základní úroveň zařazeny v rozporu s Katalogem požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky vydaným ministerstvem. Rozpor zařazení otázek s katalogem požadavků spatřuji v tom, že úloha například měla více správných odpovědí nebo úloha neměla žádnou odpověď. Formát těchto úloh Katalog požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky vydaný ministerstvem neumožňuje složení didaktického testu. Úloha č. 23 o rabim Löwovi není zařaditelná do žádného tematického celku uvedeného v Katalogu požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky vydaném ministerstvem. Navíc konstatuji, že podle **§ 82 odst. 4 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon)**, ve znění pozdějších právních předpisů, má každý právo nahlédnout do všech materiálů týkajících se jeho osoby, které mají význam pro rozhodnutí o výsledku zkoušky. Ministr školství podle informací získaných na stránkách ministerstva rozhodl, že znění maturitních testů bude zveřejněno až v době, kdy uplyne lhůta pro podání žádosti. Autorizované znění didaktických testů není dostupné ani žádným způsobem, který umožňuje dálkový přístup, a nemám tudíž možnost podat kvalifikovanou žádost.

V závěru žalobkyně požádala, aby jí ministerstvo v dostatečné lhůtě před vydáním rozhodnutí o její žádosti zaslalo autorizované znění všech didaktických testů, které vykonala, abych se s nimi mohla podrobně seznámit a případně doplnit žádost o další důvody, a přiložila e-mailovou adresu.

Odůvodnění žalovaného obsahuje následující text:

„V souladu s § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb. posuzuje MŠMT žádosti o přezkoumání výsledku dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu. Zpracování a centrální vyhodnocení výsledků didaktických testů a přepočet výsledků dílčích zkoušek na hodnocení zkoušky z daného zkušebního předmětu zajišťuje Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání (CZVV). CZVV zpřístupnilo MŠMT podklady k posouzení předmětné žádosti, a to protokol o výsledcích společné části maturitní zkoušky žáka, protokol o průběhu zkoušky v učebně, záznamový arch vyplněný žadatelem a klíč správného řešení. MŠMT na základě posouzení těchto podkladů, kontroly zpracování dat a aplikace klíče správného řešení dospělo k závěru, že hodnocení bylo správné.

V procesu tvorby zadání, zpracování dokumentů a výpočtu výsledků nebyly shledány žádné chyby. V návaznosti na vyhodnocení testů proběhla validace všech zadání vycházející z podrobné položkové analýzy a komisionálního přezkoumání zadání. Předmětný didaktický test byl shledán jako plně a bezvýhradně způsobilý.“

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

V důvodech, které žalobkyně uvedla, soud shledal závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci podle § 56 odst. 1 s.ř.s.

Pokud jde o otázku přezkumu napadeného rozhodnutí, která se promítá v otázce samotné přípustnosti žaloby, tu je třeba odlišit přezkum klasifikace písemné práce od

přezkumu postupu žalovaného při přezkoumávání průběhu a výsledku zkoušky. Zatímco samotná klasifikace, která byla výsledkem hodnocení studenta by takto izolovaně vzato soudnímu přezkumu nemohla podléhat naplnění řádného výkonu státní správy, spočívající v kontrole dodržení pravidel hodnocení, jak předvídá § 82 odst. 2 školského zákona, soudnímu přezkumu ve správním soudnictví podle zdejšího soudu podléhat musí. Školský zákon mimo jiné vymezuje práva a povinnosti fyzických a právnických osob při vzdělávání a stanoví působnost orgánů vykonávajících státní správu a samosprávu ve školství (§ 1 školského zákona). Součástí působnosti orgánů vykonávajících státní správu ve školství je mimo jiné přezkoumávání průběhu a výsledků závěrečné a maturitní zkoušky. Podmínky přezkumu a jeho rozsah jsou upraveny v § 82 školského zákona.

Podle § 82 odst. 3 školského zákona: „Každý, kdo konal zkoušku společné části maturitní zkoušky s výjimkou dílčí zkoušky konané formou písemné práce a ústní formou, může písemně požádat ministerstvo do 5 dnů ode dne, kdy mu byl oznámen výsledek zkoušek nebo kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí o vyloučení ze zkoušky, o přezkoumání výsledku této zkoušky nebo přezkoumání rozhodnutí o vyloučení ze zkoušky. Ministerstvo žadateli odešle písemné vyrozumění o výsledku přezkoumání nejpozději do 10 dnů ode dne doručení žádosti.

Podle § 82 odst. 4 školského zákona: „Každý má právo nahlédnout do všech materiálů týkajících se jeho osoby, které mají význam pro rozhodnutí o výsledku zkoušky“.

V posuzované věci tedy žalobkyně konala státní maturitní zkoušku, v jejímž rámci absolvovala také písemnou část maturitní zkoušky z předmětu Český jazyk a literatura-základní formou didaktického testu a požádala o přezkoumání průběhu a výsledku této zkoušky, jak předvídá § 82 odst. 3 školského zákona.

Východiskem pro posouzení otázky přezkumu rozhodnutí žalovaného (rozhodujícího podle § 82 odst. 3 školského zákona) ve správním soudnictví je pro zdejší soud fakt, že je-li konána maturitní zkouška ve formě „státní maturity“, pak je to stát, kdo garantuje, že zkouška proběhne za podmínek, které stanoví zákon, popř. které jsou stanoveny v souladu s pravidly vyplývajících ze zákona, a že dodržení těchto podmínek bude možno zpětně přezkoumat. Součástí zkoušky je přitom nepochybně i její hodnocení. Součástí podmínek řádných „státních maturit“ je i uskutečnění řádného přezkumu průběhu a výsledků zkoušky.

Školský zákon tedy s uskutečněním zkoušky, jejíž součástí je i hodnocení, spojuje veřejné subjektivní právo studenta (zkoušeného) na to, aby zkouška (včetně jejího hodnocení) proběhla za podmínek, které stanoví zákon, popř. které jsou stanoveny v souladu s pravidly vyplývajících ze zákona. Tato pravidla vyplývají z § 77 a násl. školského zákona a na základě § 22 odst. 1 vyhlášky č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou, z navazujícího pokynu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 27.3.2012, č.j. MSMT-10054/2012-23. Ohledně aplikace těchto pravidel není mezi žalobkyní a žalovaným sporu.

Kromě toho školský zákon zakládá veřejné subjektivní právo studenta (zkoušeného) na to, aby to, zda nebyly při zkoušce (včetně jejího hodnocení) porušeny právní předpisy a zda se nevyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky, bylo zpětně řádným procesním postupem přezkoumáno. Toto právo je studentovi (zkoušenému) garantováno v § 82 odst. 3 školského zákona.

Rozhodování žalovaného ve věci dodržení stanovených podmínek během zkoušky včetně jejího hodnocení je podle soudu rozhodováním o veřejných subjektivních právech žalobkyně (zkoušené studentky) na řádný průběh zkoušky včetně jejího hodnocení – tedy včetně jejího výsledku.

Jestliže tedy žalobkyně využila možnosti podat žádost o přezkoumání průběhu a výsledku zkoušky, pak jí vzniklo veřejné subjektivní právo na to, aby se žalovaný (coby orgán státní správy vykonávající v daném případě působnost přezkoumávajícího orgánu podle § 82 odst. 3 školského zákona) zabýval důvody, pro které podle § 82 odst. 3 školského zákona výsledek zkoušky shledal správným. Soud nesdílí názor žalovaného uvedený ve vyjádření, že žalovaný pouze sděluje výsledek zkoušky. Výsledek zkoušky byl žalobkyni sdělen, nebo-li oznámen, před podáním žádosti dle § 82 odst. 3 školského zákona, naopak ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že se po podání žádosti dle § 82 odst. 3 školského zákona jedná o „přezkoumání výsledku této zkoušky“. V tomto rozsahu měla tedy žalobkyně veřejné subjektivní právo na řádný výkon státní správy. V tomto rozsahu musí být uvedený výkon státní správy také přezkoumatelný ve správním soudnictví – postupem podle § 65 a násl. s.ř.s.

Součástí ochrany poskytované správním soudnictvím nemůže být přezkum vědomostí, znalostí a schopností studenta při vykonávání maturitní zkoušky, ani přímý přezkum tomu odpovídajícího hodnocení ze strany hodnotitele, tj. zda vědomosti, znalosti a schopnosti byly ohodnoceny „správně“. Soudní ochrana tedy nespočívá v postupu, v rámci něhož by soud určoval, jak měl být výkon studenta u zkoušky hodnocen. Student (zkoušený) nemá právo na „kladný výsledek hodnocení“, popř. na výsledek, který by odpovídal jeho představě. Hodnocení vědomostí, znalostí a schopností prokázaných studentem (zkoušeným) u zkoušky náleží pouze hodnotiteli a nikoli soudům; je tomu tak mimo jiné proto, že hlediska odborná mohou převažovat nad hledisky právními. K obdobnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.12.2009 ve věci sp. zn. 9 As 1/2009 - tam ve vztahu k přezkumu hodnocení u státních zkoušek na vysokých školách.

Ve vztahu k právě projednávané věci tu tedy soud není od toho, aby určoval, jaké hodnocení měla žalobkyně za svoji slohovou práci získat – aby tedy posuzoval pravopis, písařské chyby, stylistiku, kompozici, dodržení příslušného slohového útvaru v rámci maturitní slohové práce apod., stejně jako by tak nemohl činit ve vztahu k jakékoli jiné než maturitní zkoušce. Toho se však žalobkyně ani nedomáhá.

Součástí ochrany poskytované správním soudnictvím naproti tomu musí být přezkum zákonnosti těch postupů, které lze podřadit pod výkon státní správy, navazující na podání žádosti o přezkoumání průběhu a výsledku maturitní zkoušky za podmínek § 82 odst. 3 školského zákona. Srozumitelně řečeno: pod ochranou ve správním soudnictví musí být přezkum toho, zda správní orgán v rámci přezkoumávání průběhu a výsledků maturitní zkoušky přezkum skutečně smysluplně uskutečnil, jak a z jakých konkrétních důvodů nahlíží na námítky studenta uplatněné proti průběhu a výsledkům maturitní zkoušky a zda s ohledem na své závěry následně postupoval zákonně, tj. tak, jak mu ukládá § 82 odst. 3 školského zákona. Je tomu tak proto, že student (zkoušený) má právo na „řádný proces hodnocení“, který mimo jiné garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty (zkoušenými) za obecným způsobem stanovených podmínek. Toho se naopak žalobkyně svojí žalobou domáhá.

V právě uvedeném rozsahu je tedy úkolem soudu napadené rozhodnutí žalovaného v řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumat.

Žaloba je důvodná

Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné není, jak ostatně i žalobkyně namítá; nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí, což je důvodem pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a pro vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

Podle § 183 odst. 1 školského zákona se na řízení před žalovaným nevztahuje správní řád, aniž by školský zákon obsahoval úpravu odpovídající zásadám podle § 2 až 8 správního řádu. Podle § 177 odst. 1 správního řádu se v takovém případě použijí zásady podle § 2 až 8 správního řádu. Nadto je třeba v takovém případě správní řád použít ohledně jednotlivých konkrétních procesních pravidel – ve vztahu k navazující argumentaci zdejšího soudu jde o pravidla ohledně náležitostí a obsahové stránky rozhodnutí správního orgánu. Tato pravidla se nutně použijí na základě § 180 odst. 1 správního řádu, podle něhož tam, kde se podle „dosavadních“ právních předpisů (tj. platných a účinných k 1.1.2006, což je i případ školského zákona) postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž by tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravovaly (což je případ rozhodování žalovaného podle § 82 odst. 3 školského zákona), postupuje se v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle správního řádu včetně části druhé. Proto jsou tedy (mimo jiné) aplikovatelnými i pravidla vyplývající z § 68 správního řádu ohledně náležitostí rozhodnutí a pravidla podle § 50 a násl. správního řádu ohledně podkladu rozhodnutí, jeho shromažďování a hodnocení.

Jestliže tedy žalovaný měl povinnost podle § 82 odst. 3 školského zákona rozhodnout o žádosti žalobkyně, musí jeho rozhodnutí obsahovat mimo jiné řádné odůvodnění – a sice především odůvodnění přezkoumatelné. To ve svém vyjádření ostatně ani žalovaný nezpochybňuje.

Žalobkyně ve své žádosti určené žalovanému namítala konkrétní důvody, z nichž dovozovala porušení požadavků Katalogu, dále, že při hodnocení nebyla dodržena kriteria hodnocení uveřejněná žalovaným. Vyjmenovala konkrétní úlohy, které byly do didaktického textu zařazeny v rozporu s Katalogem vydaným žalovaným, uvedla v čem spatřuje rozpor. Namítala, že úloha č. 23 není zařaditelná do žádného tematického celku. Dále poukázala na faktickou nemožnost se ve lhůtě pro podání žádosti seznámit s podklady pro rozhodnutí, v důsledku čehož požádala o možnost seznámení se se spisem žalovaného formou zaslání materiálů e-mailem. Tento požadavek se soudu nejeví vzhledem k vzdálenosti bydliště žalobkyně jako nepřiměřený.

Žalovaný se tedy s ohledem na argumentaci žalobkyně obsaženou v její žádosti musel zabývat jednotlivými námitkami a odůvodnit, proč tvrzení jí uváděné neshledal důvodným a jak dospěl k závěru, že „hodnocení bylo správné“. Odůvodnění žalovaného se nevyjadřuje konkrétně k žádné z námitek žalobkyně uvedených v žádosti, obsahuje pouze formulářově obecnou argumentaci, která nijak nereaguje na konkrétní důvody, z nichž žalobkyně dovozuje nesprávné hodnocení a chyby v zadání testů. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil ani k žádosti žalobkyně o seznámení se s podklady pro rozhodnutí, čímž ji znemožnil v žádosti na přezkum vypracovat skutkově dostatečně podloženou obranu.

Jak plyne z odůvodnění rozhodnutí, žalovaný fakticky svůj závěr odůvodnil výlučně shodným hodnocením převzatým od Centra pro zajišťování výsledků vzdělávání, dále jen CENTRA (nikoli tedy „*mimo jiné i*“ tímto shodným hodnocením); žádné další konkrétní úvahy v tom směru, zda hodnocení jak z pohledu kritérií hodnocení, tak z pohledu jeho samotného obsahu vyhovělo pravidlům pro hodnocení, a zda z původního hodnocení, jež měl přezkoumávat, jasně a srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých důvodů byla písemná práce žalobkyně hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením, v napadeném rozhodnutí obsaženy nejsou.

Tím, že si žalovaný v rámci součinnosti podle § 82 odst. 3 školského zákona nechal zpracovat „kontrolní hodnocení“ písemné práce CENTREM (tu bez ohledu na to, zda i z tohoto „kontrolního hodnocení“ jasně a srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých konkrétních důvodů byla písemná práce žalobkyně hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením), na němž žalovaný svůj závěr výlučně založil, přezkum žalovaného nemohl být vyčerpán. Opatřit si „kontrolní hodnocení“ v rámci posouzení dodržení právních předpisů a posouzení případných nedostatků hodnocení ve smyslu § 82 odst. 3 školského zákona ostatně nebylo s ohledem na žalobkyní uplatněné námitky ani klíčovým, ani nezbytným úkolem žalovaného.

Teprve v okamžiku, kdy by žalovaný dospěl k závěru, že původní hodnocení je nedostatečné, a tedy, že po stránce obsahové z něj neplyne dostatečný podklad pro jeho závěr ohledně případné změny hodnocení, mohl si jako jeden z podkladů svého rozhodnutí opatřit „kontrolní hodnocení“. To, že by si takové „kontrolní hodnocení“ opatroval, by tedy nutně implikovalo závěr, že při původním hodnocení se vyskytl závažný nedostatek, který mohl mít vliv na výsledek zkoušky, spočívající v tom, že konkrétní důvody, pro které byla práce hodnocena konkrétním způsobem, ze záznamu o původním hodnocení nelze vůbec seznat. Takto však žalovaný nepostupoval.

Přezkum výsledku maturitní zkoušky, jak je kodifikován prostřednictvím § 82 odst. 3 školského zákona nemůže být přezkumem samoučelným a formalistickým; smysl přezkumu nemůže být naplněn za situace, kdy se žalobkyně z napadeného rozhodnutí nedozvěděla to, z jakých konkrétních důvodů ob stojí procentní ohodnocení, jak bylo ve vztahu k její písemné práci původním hodnotitelem provedeno, a z jakých konkrétních důvodů také plně ob stojí závěr obsažený v záznamu o hodnocení. Žalobkyně se z napadeného rozhodnutí prakticky dozvěděla pouze názor CENTRA, resp. jím údajně pověřeného „kontrolního hodnotitele“, podle něhož původní hodnocení bylo správné. Je-li ovšem napadené rozhodnutí založeno výlučně na názoru CENTRA, resp. jím údajně pověřeného „kontrolního hodnotitele“, pak je třeba poznamenat, že nejen z napadeného rozhodnutí, nýbrž ani z ničeho, co je založeno ve správním spisu předloženém žalovaným neplyne, že oním „kontrolním hodnotitelem“ byl někdo jiný než hodnotitel původní, resp. kdo jím ve skutečnosti byl – a kdo byl tedy autorem názoru, který pak prakticky bez dalšího žalovaný do svého rozhodnutí převzal.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani v obecných rysech seznatelné, proč žalovaný (po řádně provedeném přezkumu) považuje konkrétní námitky žalobkyně proti výsledku hodnocení její písemné práce za nesprávné, nedůvodné, liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje její argumentaci za nerozhodnou, nesprávnou, vyvrácenou nebo jinak nedůvodnou, jakými konkrétními úvahami se žalovaný při dovození nedůvodnosti argumentace žalobkyně řídil a jaké konkrétní skutečnosti, které v průběhu řízení zjistil, pro svůj závěr považuje za rozhodné.

Nevypořádal-li se tedy žalovaný nikterak s námitkami, které byly obsaženy v žádosti žalobkyně, způsobuje to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, což je důvodem k jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. a § 78 odst. 4 s.ř.s.).

V rámci dalšího řízení o žádosti žalobkyně o přezkum výsledku zkoušky se bude žalovaný argumentací žalobkyně obsažené v její žádosti řádně zabývat, v rámci řízení si opatří dostatečně odborný a konkrétní podklad svého rozhodnutí a s respektováním shora podaného právního názoru soudu podle § 78 odst. 5 s.ř.s. ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně a úplně odůvodní.

Pokud jde tedy o podklad pro vydání rozhodnutí podle § 82 odst. 3 školského zákona v dalším průběhu řízení před žalovaným, ten může být v rámci jeho shromažďování na základě pravidel obsažených v § 50 a násl. správního řádu za použití § 180 odst. 1 správního řádu doplněn o další hodnocení, nemůže však coby dostatečný podklad obstát hodnocení v obdobné míře obecnosti, jakou vykazuje shora uvedené „kontrolní hodnocení“ CENTRA, které žalobkyni navíc ze strany žalovaného nebylo ani tlumočeno. Nadto pokládá zdejší soud za nezbytné upozornit, že takové hodnocení bude mít charakter podkladu, který bude zapotřebí vedle dalších podkladů žalovaným řádně vyhodnotit podle § 50 odst. 4 správního řádu, neboť ani školský zákon, ani jiný zákon nestanoví, že by takové „kontrolní hodnocení“ bylo pro žalovaného podkladem závazným.

Z uvedených důvodů soud žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení, a to za 3 úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v částce 2100,- Kč za úkon a k tomu 3x režijní paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; náklady právního zastoupení činí 7200,-Kč. Celková výše nákladů včetně zaplaceného soudního poplatku tak činí 9.200,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu